

Upírské denníky 10

POSADNUTÍ DÉMONMI

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

L. J. Smithová

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Mamička vraví, že nie je vo Fell's Church," opakovala pani Flowersová Stefanovi. „Takže určite nie je v tej húštine.“

„Dobre,“ prikývol Stefan, „ak však nie je tam, kde potom je?“

„Nuž,“ pomaly prehovorila Elena, „určite v tom má prsty polícia. Chytili ho.“ Srdce jej bilo až niekde v žalúdku.

Pani Flowersová si povzdychla. „Asi. Mamička mi to mala povedať, lenže teraz je atmosféra plná prazvláštnych vplyvov.“

„No šerif má kanceláriu vo Fell's Church. Ehm, v tom, čo z mesta zostalo,“ namietla Elena.

„V tom prípade treba uvažovať o policajtoch z iného mesta. O tých, ktorí tu už predtým pátrali...“

„Z Ridgemontu,“ sťažka vzdychla Elena. „Odtiaľ prišli tí, ktorí prehľadávali váš penzión. Odtiaľ je podľa Meredith aj šerif Mossberg.“ Pozrela na Meredith, tá sa však neozvala. „Tam má Carolinin otec všetkých vysokopostavených kamarátov. Aj otec Tylera Smallwooda. Sú členmi takých tých klubov, kam nepúšťajú ženy a členovia sa rozpoznávajú podľa špeciálneho stisku ruky a podobne.“

„A keď sa tam dostaneme, čo urobíme? Máme niečo, čo sa aspoň podobá na nejaký plán?“ spýtal sa Stefan.

„No, možno mám niečo podobné plánu A,“ pripustila Elena, „ale neviem, či to vyjde. Ty to asi odhadneš lepšie ako ja.“

„Hovor.“

Elena mu vysvetlila svoj plán. Stefan počúval a musel utajiť smiech. „Myslím si,“ povedal s čo najväčšou tvárou, „že by to mohlo vyjsť.“

Hneď jej bolo jasné, že musí zapracovať na pláne B aj C, aby nezostali v slepej uličke, ak ten prvý plán nezaberie.

Ak sa chceli dostať do Ridgemontu, museli prejsť autom cez Fell's Church. Cestou Elena pozorovala vyhorené domy a sčerneté stromy. Do očí sa jej tlačili slzy. Je to jej mesto, mesto, ktoré ešte v podobe dobrého ducha stráži a chráni. Ako to, že dopadlo až tak zle?

A čo je ešte ťažšia otázka, dá sa vôbec niekedy do poriadku?

Elena sa neovládateľne roztriasla.

Matt sedel v zasadačke a mračil sa. Už dávno všetko preskúmal a zistil, že okná sú zvonku zatĺčené doskami. Ani ho to neprekvapilo, aj vo Fell's Church boli na tom okná rovnako, okrem toho už dosky vyskúšal a vedel, že v prípade nutnosti niektorú vylomí. Ak sa mu bude chcieť.

Ale nechcelo sa mu.

Prišla naňho kríza. Bol by sa s ňou vyrovnal už predtým, skôr ako Damon odvliekol tri dievčatá do Temného rozmeru, no Meredith ho prehovorila.

Mattovi bolo jasné, že tunajšia polícia a súdny systém sú plné priateľov pána Forbesa, Carolininho otca. A rovnako zabezpečený bol pán Smallwood, otec skutočného vinníka. Určite ho nečaká spravodlivý súd. No na akomkoľvek súde by si ho museli aspoň vypočuť.

A vypočuli by si holú pravdu. Momentálne by jej možno neuverili. No neskôr, keď začnú Carolinine dvojčatá meniť svoju podobu, tak ako to vraj vlkolačie mláďatá robievajú, každý by si musel spomenúť na Mattovu výpoveď.

Konám správne, opakoval si v duchu. To ho však nezbavilo strachu. Akoby mal vnútornosti z olova.

Čo najhoršie mi môžu spraviť? Namiesto odpovede na túto otázku začul ozvenu Meredithiných slov a vôbec ho nepotešili: „Matt, môžu ťa posadiť za mreže. Do skutočného väzenia, pretože si už mal osemnásť rokov. A hoci

to by asi netrápilo skutočných kriminálnikov, starých basistov s potetovanými hrubými bicepsmi, teba to trápiť určite bude.“ A potom, po surfovaní na internete, dodala: „Matt, vo Virginii za to môžeš dostať aj doživotie. Minimálna sadzba je päť rokov. Matt, prosím ťa, nedovoľ im, aby ťa zavreli! Prosím, pochop, že niekedy je opatrnosť lepšou taktikou než statočnosť. Oni majú v rukách všetky karty a my len šmátrame so zaviazanými očami v tme...”

Nejako sa vynervovala, pomyslel si, keď všíla jednu metaforu na druhú. Ja som sa sem však nehlásil dobrovoľne. A stavím sa, že vedia o kvalite tých dosiek, a ak sa prebúram na slobodu, budú ma naháňať až neviem kam. Ale ak tu zostanem, aspoň im budem môcť povedať pravdu.

Veľmi dlho sa nič nedialo. Matt podľa slnka, čo presvitало cez škáry medzi doskami, odhadoval, že je už popoludnie. Prišiel akýsi muž a ponúkol mu návštevu toalety a kolu. Matt jedno i druhé prijal, ale žiadal si aj advokáta a možnosť telefonovať.

„Advokáta ti dáme,“ zamrmľal chlap, keď Matt vyšiel zo záchodu. „Pridelí ti ho štát.“

„To nechcem. Chcem skutočného advokáta. Takého, akého si vyberiem.“

Muž sa zatváril zhnusene. „Chalan ako ty predsa nemôže mať prachy. Vezmeš takého, akého ti pridelia.“

„Mama peniaze má. Určite chce, aby ma obhajoval poriadny právnik, nie holobriadok tesne po promócií.“

„Ale, aké dojímavé!“ uškrnul sa ten muž. „Mamička sa má o teba postarať? Vieš, mamička ti ušla, je asi v Clydesdale a stavím sa, že s tou čiernou doktorkou.“

Matt zmeravel.

V miestnosti, kde zvyčajne zasadali poroty, sa pustil do tuhého rozmýšľania. Ako vedia, kam šli jeho mama s doktorkou Alpertovou? Pokúsil sa vysloviť čiernu doktorka a znelo to nepríjemne, odporne staromódne a jednoducho hlúpo. Keby šlo o belocha a muža, asi by nik nepovedal „s tým bielym doktorom“. Brr, ako z nejakého starého filmu o Tarzanovi.

V Mattovi stúpól hnev. A s ním aj obava. Slová sa mu zúrivo mihali myslou: dozor, špehovanie, konšpirácia, utajovanie. A potom: oklamali nás.

Odhadoval, že je po piatej a všetci, ktorí na súde bežne pracovali, sú preč. Vtedy ho odvedli do vyšetrovacej miestnosti.

Len sa so mnou hrajú, pomyslel si, keď sedel oproti dvom policajtom, ktorí sa s ním pokúšali rozprávať v prepchatej malej kutici s videokamerou v jednom kúte na stene, absolútne nápadnou, hoci bola malá.

Striedali sa. Jeden vrieskal, že najlepšie spraví, ak všetko vyklopí. Druhý sa tváril súcitne a opakoval: „Všetko sa ti to vymklo z rúk, však? Máme fotku, vieme, že ťa

pohrýzla. Bola to sexi baba, čo?“ K tomu samé sprisahanecké žmurkania. „Ja ti rozumiem. Lenže potom sa začala tváriť, že sama nevie, čo chce...”

Matt vybuchol. „Nie, neboli sme na rande, nie, neuhryzla ma, a keď poviem pánu Forbesovi, že o Caroline hovoríte ako o sexi babe a pritom na mňa žmurkáte, tak vás vyrazia, milý pane. Inak, počul som o tom, že baby sa vraj občas tvária, že samy nevedia, čo chcú, akurát som to na vlastné oči nikdy nevidel. Keď niektorá povie nie, počujem to rovnako dobre ako vy, a predpokladám, že jedno nie znamená naozaj nie!”

Potom to od nich trochu schytal. Dost' ho to prekvapilo, ale zase vzhľadom na vyhrážky až tak nie.

Napokon sa naňho vykašlali a nechali ho tam samého. V miestnosti, ktorá na rozdiel od tej zasadačky pre porotu ani nemala okná. Matt do kamery povedal: „Som nevinný a nedovolím mi ani vybrať si advokáta a telefonovať. Som nevinný...”

Neskôr poňho prišli. Dobrý a zlý policajt ho odvedli do prázdnej súdnej siene. Vlastne nie je prázdna, uvedomil si. V prvom rade sedelo niekoľko reportérov, jeden či dvaja mali poruke aj náčrtníky na kreslenie.

Vyzeralo to ako pri skutočnom súdnom procese a Matt si musel predstaviť, čo tam asi kreslili: tak ako to vídal v telke. Olovo v žalúdku sa mu premenilo na nervózne chvenie. Panika!

Nuž, nie je to to, čo chcel? Dostať svoj príbeh na verejnosť?

Viedli ho k prázdnemu stolu. Bol tam aj druhý stôl, za ním sedelo niekoľko elegantných mužov a pred sebou mali hromady papierov.

Jeho pozornosť však pritiahla len ona – Caroline. Hneď ju nespoznal. Mala na sebe bledosivé šaty. Sivé! A bez šperkov, ba ani mejkap si nezvolila krikľavý. Farbu tomu obrazu cudnosti dodávali len ryšavé vlasy. Vyzerali ako za starých čias, nie tie ostré štetiny, ktoré jej narástli, keď začala pripomínať vlkolaka. Ako sa naučila ovládať aj ich vzhľad? Uf, to je zlá správa, veľmi zlá.

Napokon vošla porota – a tvárila sa dosť vystrašene. Všetci v nej vedeli, že toto nie je normálny súd, a predsa prišli – dvanásť ľudí, akurát na počet porotcovských stoličiek.

Matt si náhle uvedomil, že vysoko nad ním sedí sudca. Bol tam od začiatku? To hádam nie...

„Všetci vstaňte a vzdajte úctu jeho ctihodnosti Thomasovi Hollowayovi!“ zahrmel zriadenec. Matt vstal a zišlo mu na um, či sa súd naozaj začne bez jeho advokáta. No kým sa stihli všetci posadiť, s rachotom sa otvorili dvere a do siene vbehla vysoká postava obložená stohmi papierov. Spomedzi lajstier sa napokon vynorila žena, mladá žena tesne po dvadsiatke. Hodila dokumenty na stôl vedľa neho. „Gwen Sawická!“ ohlásila sa bez dychu. „Tu som!“

Sudca natiahol krk ako stará korytnačka, aby na ňu dovidel. „Pridelili vás ako obhajkyňu obžalovanému?“ vyštekol.

„Áno, ak nemáte nič proti tomu, vaša ctihodnosť. Lenže oznámili mi to iba pred tridsiatimi minútami. Netušila som, že sa pojednáva aj v noci, vaša ctihodnosť.“

„Nemajte ostrý jazyk!“ zahriakol ju Holloway a vyzval zástupcov protistrany, aby sa predstavili. A Matt uvažoval nad slovami „ostrý jazyk“. Aj tie patrili k tým, ktoré sa na mužov nepoužívali. Muž s ostrým jazykom? To hádam ani nepočul. Ostrý jazyk akoby podľa niektorých ľudí mohli mať len dievčatá a ženy. Prečo?

„Som Gwen,“ šepol hlas vedľa neho a Matt sa obzrel. Uvidel dievčinu s hnedými očami a hnedými vlasmi stiahnutými do chvosta. Nebola v prísnom slova zmysle pekná, ale vyzerala priamo a čestne, takže nič krajšie tu už ani byť nemohlo.

„Som Matt,“ prikývol. „To je asi jasné.“

„A tamto je tvoje dievča? Carolyn?“ Gwen šepkala a ukazovala mu fotku Caroline na nejakej tanečnej zábave. Na obrázku bola krásavica na opätkoch, ktorej opálené nohy sa spájali iba o niečo skôr, ako ich zahalila priliehavá čipkovaná minisukňa. Caroline mala na tom obrázku takú tesnú bielu blúzku, až z nej takmer vypadávali všetky jej prednosti. A mejkap? Ten sa rozhodne nedal označiť za cudný.

„Volá sa Caroline a nikdy nebola mojím dievčaťom, ale toto,“ ukázal na fotku, „je jej skutočné ja. Taká bola, kým sa nezjavil Klaus a nevykonala niečo jej priateľovi, Tylerovi Smallwoodovi. Musím vám však povedať, čo sa stalo, keď zistila, že je tehotná...“

Nuž, stalo sa to, že jej preskočilo. Nik nevedel, kde je Tyler – či zahynul po tom poslednom boji s Klausom, či sa zmenil na vlka, či sa niekde schováva. A tak sa Caroline pokúsila zvaliť svoj stav na Matta – lenže potom prišiel Shinichi a vybral si ju pre seba.

Shinichi a jeho sestra Misao však hrali krutú hru – nahovorili Caroline, že Shinichi sa s ňou ožení. Až keď jej došlo, že Shinichimu je úplne ukradnutá, prišla aj o zvyšok zdravého rozumu a podnikla zúfalý pokus napratať na prázdne miesto, ktoré v jej živote vzniklo, Matta. Matt to vysvetľoval Gwen čo najjednoduchšie, aby to vysvetlila porote, no po chvíli ich prerušil sudcov hlas.

„Úvodné prejavy vynecháme,“ vyhlásil sudca Holloway, „keďže sme sa zišli tak neskoro. Obžaloba predvolá svojho prvého svedka.“

„Počkať! Námietka!“ zvolal Matt, hoci ho Gwen ťahala za rukáv a syčala: „Nemôžeš namietiť proti rozhodnutiam sudcu!“

„A sudca mi môže robiť toto?“ odsekol a vytrhol si z jej prstov tričko. „Aj s vami som sa stretol až teraz!“

„Možno ste mali skôr prijať obhajcu ex offio,“ vyhlásil sudca a odpil si z pohára s vodou. Potom náhle mykol hlavou a vyštekol: „Ha?“

„To je absurdné,“ zaúpel Matt. „Nedovolili ste mi ani telefonovať! Nemohol som si zaobstarať vlastného právnik!“

„A žiadal o telefonát?“ spýtal sa Holloway ostrým tónom. Očami prechádzal po sieni.

Dvaja policajti, ktorí Matta zmlátili, so svätuškárskeým výrazom pokrútili hlavami. Zriadenec, v ktorom spoznal Matt chlapa, čo mu nosil do zasadačky kolu, zopakoval to isté gesto. A tak tí traja pekne spolu krútili hlavami, div si ich neodkrútili.

„V tom prípade ste sa vzdali práva na telefonát,“ odsekol sudca. Asi iný tón reči neovládal. „Nemôžete oň žiadať uprostred pojednávania. Ako som už vravel...“

„Námietka!“ zvreskol Matt. „Všetci klamú! Pozrite sa na záznamy z môjho výsluchu! Hovoril som im...“

„Pani obhajkyňa,“ zavrčal sudca na Gwen, „urobte si, prosím, poriadok s klientom, inak bude obvinený z pohrdania súdom.“

„Musíš zavrieť ústa,“ zasyčala Gwen.

„Nezavriete mi ich! Ani vy, ani oni! Tento súd je nezmysel, porušujú sa tu všetky pravidlá!“

„Čuš!“ zručol sudca až prekvapivo hlasno. Potom dodal: „Kto sa nabudúce ozve bez môjho výslovného